

مبارزه برای افزایش دستمزد، مبارزه ی مرگ و زندگی!

مبارزه برای افزایش دستمزد عمری به درازای مبارزه ی طبقاتی در جامعه سرمایه داری دارد. مبارزه بر سر افزایش دستمزد یک رکن اصلی از مبارزه طبقاتی کارگران بوده و هست و در ایران نیز همین شرایط وجود داشته است. پس از گذشتن کارگران از سه جانبه گرایی و آگاه شدن به این مکانیزم ضد کارگری، مبارزه بر سر افزایش دستمزد در دوره ی موج جدید در دهه ی هشتاد شمسی رقم خورد. اما در چند سال گذشته مبارزه بر سر افزایش دستمزد جایگاه مهمتری در جنبش کارگری پیدا کرده است. از یکسو افزایش فاصله طبقاتی کارگران را چند مرتبه زیر خط فقر قرار داد و از سوی دیگر پیشروان جنبش کارگری با اعلام رقمی مشخص، جایگاه این مبارزه را ارتقاء داد. هر چند مبارزه بر سر افزایش دستمزد به دلیل ضعف های عمومی جنبش کارگری (فقدان سازمانیابی) از ضعف پراکندگی برخوردار است، اما به هر شکل این مبارزه به یک محور مبارزه کارگران بر سر نان تبدیل شده است. محوریت مبارزه با مطالبه ای مشخص، پیشروان کارگری را به مرجع معتبر کارگران در مبارزه برای افزایش دستمزد تبدیل می کند.

حداقل دستمزد ۹۰۶ هزار تومان تعیین شده سال ۹۶ توسط شورای عالی کار تاثیر خود را گذاشت و رژیم با وجود اعلام ۸ درصد تورم ناچار شد بیش از ۱۴ درصد دستمزد حداقل کارگران را اعلام کند. واضح است که رقم ۹۰۶ هزار تومان به عنوان حداقل دستمزد هنوز کارگران را چند مرتبه زیر خط فقر قرار میدهد و طمع پایان ناپذیر حکومت سرمایه داری را به استنثار بیشتر نشان می دهد. اما تا همین مرحله مبارزه برای افزایش دستمزد و طرح مطالبه ای مشخص در چند سال گذشته توسط تشکل های معتبر کارگری و دیگر مبارزات کارگران برای افزایش دستمزد تاثیرات خود را بجا گذاشته است و تا حدودی رژیم سرمایه داری را به عقب نشینی وادار کرده است. حتی اختلافات حکومتی و نزدیک بودن انتخابات و تلاش دولت روحانی برای توهم پراکنی نمی تواند دلیل این مسله باشد چرا که در گذشته نیز اختلافات حکومتی شدیدی وجود داشت اما مقوله دستمزد هرگز جایگاهی در این رابطه نداشته است. اکنون مبارزه برای افزایش دستمزد مرجعی دارد که آن را هر روز بیشتر در جامعه ی کارگری مطرح می کند و طبیعی است که حاکمان سرمایه دار جمهوری اسلامی در هراس از این موضوع هستند و نمی خواهند که پتانسیل مبارزه کارگران پشت مطالبه مشخص دستمزد قرار بگیرد.

سال گذشته تشکل های کارگری رقم سه و نیم میلیون تومان را به عنوان حداقل دستمزد اعلام کردند و برای سال ۹۶ فعالین کارگری خوزستان چهار میلیون تومان را پیشنهاد دادند. مطالبه کارگران بر اساس سبب زندگی نرمال یک خانواده کارگری اعلام گردید که کاملاً به واقعیت نزدیک است و از پایه های عینی برخوردار است. سردرگمی و تعلل در بیان رقمی واحد از جانب تشکل های کارگری به ضرر جنبش کارگری است و مرجع بودن تشکل های کارگری را مخدوش می کند.

مبارزه بر سر افزایش دستمزد با مطالبه ی رقمی مشخص، مبارزه مستقل کارگری است که صفوف کارگران را بیشتر متشکل می کند و طبیعتاً نمی تواند در چار چوب سه جانبه گرایی، قانون کار و رقابت های جناحی پیش برود. مبارزه بر سر افزایش دستمزد مدت زیادی است که از این مراحل عبور کرده و توهم به آن فروریخته است. هر گونه فعالیت برای افزایش دستمزد در میدان بازی جمهوری اسلامی تلاشی است برای عقب گرد شدید جنبش کارگری. بخشی از جناح راست جنبش کارگری اکنون دست اندرکار این فعالیت ضد کارگری است اما واضح است که راه به جایی نمی برد و ضروری است فعالین واقعی جنبش کارگری در مقابل این گرایش راست و رو به عقب مبارزه کنند.

زندگی کارگران چند مرحله زیر خط فقر است و مبارزه برای افزایش دستمزد به مبارزه ای برای مرگ و زندگی تبدیل شده است. به همین دلیل مبارزه برای افزایش دستمزد بیش از هر زمان پتانسیل دارد. کارگران، معلمان و پرستاران و ... بیش از هر زمانی زمینه ی همکاری برای مبارزه ی افزایش دستمزد را دارند. متشکل شدن بیشتر کارگران می تواند مبارزه برای افزایش دستمزد را افزایش دهد و بالعکس مبارزه برای افزایش دستمزد نیز می تواند کارگران را بیشتر متشکل کند.

کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگری

آوریل ۲۰۱۷